

Bô Yin Râ

Ο

ΔΡΟΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

DER WEG ZU GOTT

K

Εκδόσεις
Κοντυλι

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ /
DER WEG ZU GOTT

Α' έκδοση - Ιανουάριος 2023
Copyright 2022 για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN: 978-960-9661-51-5

Μετάφραση: Ρούσσοσ Κυραννός
Επιμέλεια: Χαριτίνη Γεωργοπούλου
Επιμέλεια παραγωγής: Δημήτρης Παντελής

Πινακάτες Πηλίου, Τ.Κ. 37010 Βόλος
t +30 24230 86757, e: info@kondyli.gr
kondyli.gr

Τα δικαιώματα του γερμανικού πρωτότυπου ανήκουν στον εκδοτικό οίκο Kober ΑΕ, Ζυρίχη, Ελβετία. Αυτό το βιβλίο είναι η μετάφραση από τα γερμανικά του βιβλίου *Der Weg zu Gott* von Bô Yin Râ (J. A. Schneiderfranken), πρώτη έκδοση 1924. Το βιβλίο τυπώθηκε με την υποστήριξη του ιδρύματος Bô Yin Râ Ελβετία.

Το λογότυπο Κοντύλι είναι εμπορικό σήμα κατατεθειμένο και ανήκει στην ατομική επιχείρηση Δημήτριος Νικ. Παντελής. Σύμφωνα με τον Ν. 2121 1993 και τους σχετικούς διεθνείς κανονισμούς που ισχύουν στην Ελλάδα, απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική– ή η κατά παράφραση ή διασκευή και απόδοση του περιεχομένου του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Bô Yin Râ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ /
DER WEG ZU GOTT

„Ich sehe dich in Hast und Eile, mein Freund! Was ist deines Weges Ziel?!“

So frug ich gar manchen, und mancherlei Ziele wurden mir genannt.

Ach, wie so wenige wußten, daß sie nur nach *irgend einem* Ziele eilten, da sie den Weg verloren hatten, der zu dem hohen Ziele führt, das sie einst zu erreichen hofften: –

den Weg zu Gott!

Σε βλέπω αγχωμένο και βιαστικό, φίλε μου! Ποιος είναι ο προορισμός του δρόμου σου;!

Με τον τρόπο αυτό ρώτησα αρκετούς και αυτοί μου ανέφεραν διάφορους προορισμούς.

Αχ, πόσο λίγοι γνώριζαν ότι βιάζονταν μόνο να φτάσουν κάποιο στόχο, ενώ είχαν χάσει τον δρόμο, εκείνον που οδηγεί προς τον υψηλό στόχο, καθώς ήλπιζαν κάποτε να βρουν: –

τον δρόμο προς τον Θεό!

Ich will nicht die Frage erheben: ob es dem Menschen dieser Erde „*nötig*“ sei, an „*Gott*“ zu glauben?...

Alle, die von solchem Glauben *lebten*, haben sie in allen Zonen jederzeit *bejagt*! Das hat denn *Frage* sowohl wie alle *Antwort* längst in argen *Mißkredit* gebracht...

Ich will die Frage erheben: wie es *möglich* werden könne, daß da ein Erdenmensch behauptet, *er glaube an GOTT!?!*

Es gibt so manche „heilige“ Bücher alter Völker, in denen du lesen kannst, wie da und dort einstmals ein „*Gott*“ dem Gläubigen „*erschienen*“ sei.

Wenn ein solcher Beglückter behauptet, er *glaube* an diesen Gott, dann mag er vor sich selbst ein *Recht* zu solchem Glauben haben.

Was immer ihm auch „erschienen“ sein mag: – er *hielt* die *Erscheinung* für den „*Gott*“, und wenn er nun sagt, er „*glaube*“, so sagt er nicht *mehr*, als daß er an eine *Erscheinung* glaube und nicht den *Wahn* erkenne, der ihn wähen läßt, er habe „*Gott*“ gesehen. – – –

Wie aber willst *du*, dem *nichts* dergleichen geschah, behaupten, *du glaubtest an Gott??* –

In deinem *Denken* nur hast du dir einen „*Gott*“ *erdacht* nach deinem Ebenbilde!

Du hast *dich selbst* in einem *Bilde* zur *Vollkommenheit* erhoben, und dieses so erdachte *Bild* gilt dir als „*Gott*“. – –

Ein *Bilderanbeter* bist du und deines selbstgeschaffenen *Götzen* Diener!

Aus deiner eigenen Enge kannst du nicht heraus, und so verhaftest du dich deinem engen Wähnen!

So wie du selbst *gestalten* mußt, was du *gestaltet sehen* willst, so wähnst du, daß auch einer diese weite *Welt* gestaltet haben müsse, die durch deine Sinne dir erfahrbar wird; und diesen, *aus der Enge deines Wäbnens* nur *vermuteten* Gestalter, nennst du deinen „*Gott*“; – die eigene Wahnverhaftung nennst du deinen „*Glauben*“. – –

Du siehst in dieser Welt, die dich von außenher umgibt, gar manches also angeordnet, als ob es um gewisser *Zwecke* willen solcherart geordnet wäre, und weil du selbst in gleicher Art, *als ein Gebilde dieser gleichen Welt*, durch rechte Mittel *deine* Zwecke zu erreichen suchst, so wähnst du hinter diesen Dingen einen, der *dir* gleichen müsse, und *seine* Zwecke also zu erreichen suche. – –

Es stört dich nicht, daß *weitaus mehreres* in dieser Welt *sehr wenig* solcher Zwecksetzung entspricht, und daß der zweckbewußte „Schöpfer“ ein gar arger *Stümper* wäre – *noch unvernünftiger als sein vermeintliches „Geschöpf“* – wenn er, so wie dein Wahn es will, aus einem Werke zu erschließen wäre, das manchen Zweck *erreicht* und manchen *nicht* erreicht. – –

Δυσκολεύεσαι πολύ να το αποδεχθείς ότι μπορείς να τη βρεις μέσα σου! – –

Από τα πολύ νεανικά σου χρόνια παραδόθηκες ολοκληρωτικά στη νόηση και μέσα σ' αυτήν και μόνον πίστευες εσφαλμένα ότι θα έβρισκες την απόλυτη βεβαιότητα, όσο βέβαια είναι ακόμα εφικτό να βρεθεί αυτή από τον άνθρωπο! – –

Η σκέψη σου όμως σε έχει εξαπατήσει χίλιες φορές και ακόμα και σήμερα είσαι σκλάβος όλων όσων δημιουργήσες με τη σκέψη σου! –

Παρ' όλα αυτά φοβάσαι ότι θα έπεφτες σε απόλυτο κενό αν ποτέ εμπιστευόσουν κάτι άλλο περισσότερο από τη σκέψη σου!...

Αυτός σου ο φόβος και μόνο είναι που θέλει να σε εμποδίσει να εμπιστευτείς τη δύναμη της πίστης! – – –

Μάταια όμως θα ακούς τα λόγια μου, όσο τα αφήνεις να μιλούν μόνο στη σκέψη σου και επιδιώκεις να βρεις την επιβεβαίωσή τους μόνο μέσα στη σκέψη! –

Μη νομίσεις ότι υποβαθμίζω εδώ τη δύναμη της σκέψης!

Γνωρίζω πολύ καλά, ότι σ' αυτήν τη γήινη ζωή είναι πολλά εκείνα, τα οποία μπορούν να συλληφθούν μόνο από ώριμη σκέψη, και ξέρω να εκτιμώ πολύ όλα όσα η ανθρωπότητα οφείλει σε εκείνους που ονομάζει διανοούμενούς της! – –

Όμως, άλλο είναι αυτό που συλλαμβάνεται με το νου, και άλλο εκείνο που μπορεί να γίνει αντιληπτό με την υψηλή δύναμη της πίστης! – – –

Κατανοείς βέβαια ότι εγώ επ' ουδενί δεν μιλάω για μία «πίστη» η οποία «θεωρεί ως αληθινά» μόνο αυτά που η ίδια «πιστεύει!» –

Du wirst gewißlich niemals zu gewissem „Wissen“ kommen, wenn vordem dir die *Kraft des Glaubens* nicht den Weg erleuchtet hat! – – –

Siehe, auch ich war einst auf Irrtumswegen, als ich mich selbst noch nicht kannte! –

Auch ich war meines Wähnens Sklave, bevor mich *jene* fanden, zu denen ich *gehörte*, lange *vor* der Zeit, da ich in einem Körper dieser Erde erstmals mich als dieser Erde Sohn erlebte! – – –

Wohl darf ich davon Kunde bringen, was *Gewißheit* schafft, da ich in mir selbst vordem erleben mußte, was der *Wahn* vermag! – –

Die meinen Worten folgen, werden *sichere* Führung finden!

Des Weges ward ich wahrlich *kundig*, der zum *Ziele* führt, und *selbst* ward ich zum „*Wege*“ ehedem, bevor man mir den Auftrag gab, auch anderen den Weg zu *zeigen*! – – –

Im ewig leuchtenden *Lichte* ward ich *meiner selbst* bewußt, und dann erst ward mir die *Pflicht*, auch allen die im Dunkel sitzen, *Licht* zu bringen! – – –

Dann erst wurde mir geboten, alle, die mein Wort erreichen könne, zu *erwecken* aus dem *Traum der Finsternis*! – – – –

Auch ich mußte einst der *Kraft des Glaubens* vertrauen, bevor ich zu gewissem *Wissen* kam! –

Μέσα στο όνειρο ονειρεύεται κάθε ψυχή τον δικό της κόσμο, ακόμα και αν πολλές ψυχές μπορεί να ονειρεύονται τον ίδιο κόσμο. –

Με παρόμοιο τρόπο ονειρεύεται αυτή τον δικό της απόμακρο, ξένο «Θεό», σε έναν απρόσιτο υψηλό κόσμο, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι κατασκεύασε μόνο ένα φωτεινό ομοίωμα του εαυτού της, και τώρα υποκλίνεται η ίδια μπροστά στο δικό της ομοίωμα. –

Πώς θα μπορούσε να αναγνωρίσει, ότι θα έπρεπε πρώτα να αφυπνιστεί η ίδια, για να βρει τον ζωντανό Θεό της, «μέσα στο Πνεύμα και μέσα στην αλήθεια» μέσα της! – – –

Υποταγμένη στον εξωτερικό κόσμο του ονείρου, αναζητά «έξω» από αυτήν, αυτό που μόνο έσωθεν – μάλιστα μόνο στα εσώτατα του έσωθεν, – είναι δυνατό να βρεθεί!

Μέσα στη «φαντασία» της προβάλλει προς τα έξω το δικό της εσώτερο είναι, και δημιουργεί μακρύτερα κι από τα αστέρια την εικόνα του «Θεού», ένα δικό της ομοίωμα, ενός «Θεού», ο οποίος οφείλει την ύπαρξή του μόνο σε μία πλανεμένη ανθρώπινη φαντασία ...

Παραπλανητικό είναι αυτό το όνειρο των ψυχών και τις κρατά σε ύπνο περισσότερο χρόνο από αυτόν που θα χρειάζονταν! –

Πολύ δελεαστικές είναι οι πολύχρωμες εικόνες του ονείρου. Έτσι μπορούν και κρατούν σε ύπνο ακόμα κι εκείνες τις ψυχές, οι οποίες θα μπορούσαν ήδη να αφυπνιστούν, μια και η θέληση προς την αφύπνιση έχει ήδη μέσα τους διεγερθεί ...

Μόνον όταν η θέληση προς την αφύπνιση ξυπνήσει τον κοιμώμενο, μπορεί αυτός να εγερθεί από το όνειρο που ο ίδιος δημιούργησε! –

Würde er, dem Schlafenden gleich, den ein lauter Weckruf schreckt, sich taumelnd *vor* seiner Zeit dem Schlafe entwinden, so müßte er nur alsbald *erneut* in Schlaf und Traum verfallen.

Auch in ihrem Traume strebt der Seele Sehnen wahrlich nach der *Welt der Wirklichkeit*.

Leicht aber wird ihr der Wahn, *sie selbst* sei *wach* und alle *Wirklichkeit* sei ein *Traum* ...

Und sicherlich ist es leichter, sich im Traume einem selbstgeschaffenen „Gotte“ nahe, ja „vereint“, zu fühlen, als in wacher Nüchternheit den Weg zu wandeln, der nur im *Inneren* durchwandelt werden kann und einst im *Innersten* des Inneren zum *Ziele* führt: – zur Einigung im *lebendigen Gott!* –

--

Auch jene sind gar sehr im Rausche des Traumes befangen, die da zu erzählen wissen, sie seien Gott in sich begegnet und nun ganz „zu Gotte geworden“ ...

Sie träumen *erregte Träume* und glauben im Traume sich *erwacht*, nicht ahnend, daß ihre „*Vergottung*“ nur ein *Werk des Traumes* ist ...

Ach nein, mein Freund, – wenn du *dem leibhaftigen Gotte* in dir selbst begegnen wirst als *deinem lebendigen Gott*, dann wirst du gewiß ihn nur *in dir selbst* erleben und dich selbst *ihm geeint*, allein mitnichten wirst du „zu Gott geworden“ und selbst „*vergottet*“ sein! – – –

Du bist alsdann zu jeder Zeit fürwahr „in Gott“ und *lebst* in *Gottes ewigem Leben*, jedoch: – du *bist* nicht Gott, und auch in allen Ewigkeiten kannst du nicht „zu Gotte“ *werden!*

Αν για κάποια αιτία αναγκαζόταν να ξυπνήσει *πριν* την ώρα του, θα έμοιαζε με κάποιον που κοιμάται αλλά ξυπνά από έναν τρομερό θόρυβο. Ζαλισμένος και τρικλίζοντας θα έπρεπε σε λίγο να καταπέσει και *πάλι* στον ύπνο και στο όνειρο.

Αλήθεια, ακόμα και στον ύπνο της τείνει ο πόθος της ψυχής προς τον *κόσμο της πραγματικότητας*.

Εύκολα όμως επικρατεί μέσα της η *φαντασίωση* ότι *αυτή η ίδια* είναι *ξύπνια* και *όλη η πραγματικότητα* είναι ένα *όνειρο* ...

Και είναι βέβαια πιο εύκολο να νοιώθει κάποιος μέσα στο όνειρό του κοντά, μάλιστα «ενωμένος» με έναν «*Θεό*» που ο ίδιος δημιούργησε, από το να βαδίσει με διαύγεια και νηφαλιότητα τον δρόμο, που μόνο *εσωτερικά* μπορεί να διανυθεί, και που κάποτε οδηγεί, στα *εσώτατα* του έσωθεν στον *στόχο*: – στην ενοποίηση μέσα στον *ζώντα Θεό!* – – –

Κι εκείνοι που διηγούνται ότι συνάντησαν μέσα τους τον *Θεό* και «*έχουν γίνει* τώρα και οι *ίδιοι Θεοί*», βρίσκονται επίσης παγιδευμένοι στη μέθη του ονείρου ...

Βλέπουν *όνειρα* σε *υπερδιέγερση* και ενώ πιστεύουν ότι είναι *ξύπνιοι* δεν αντιλαμβάνονται ότι η «*θέωσή*» τους δεν είναι παρά *έργο του ονείρου* τους ...

Αχ όχι, φίλε μου, – όταν θα συναντήσεις μέσα σου τον *αυτούσιο Θεό* ως τον δικό σου *ζώντα Θεό*, τότε θα τον βιώνεις βέβαια μόνο *μέσα σ' εσένα τον ίδιο* και θα είσαι *ενωμένος* μαζί του, όμως, σε καμία περίπτωση δεν θα έχεις «*γίνει Θεός*» και δεν θα έχεις «*θεοποιηθεί*»! – – –

Ναι μεν βρίσκεσαι μετά από αυτό ακατάπαυτα και αληθινά «*μέσα στον Θεό*» και *ζεις* μέσα στην αιώνια *ζωή του Θεού*, *όμως*: – δεν *είσαι Θεός* αλλά ούτε και σε *όλη την αιωνιότητα* δεν μπορείς να *γίνεις «Θεός»!*

Was in den Reichen deiner *Vorstellung* du so *gegründet* findest, daß kein Anlauf deines Denkens dieses Tiefgegründete *je stürzen könnte*, das nennst du „*wabr*“. Als „*Wahrheit*“ aber gilt dir auch gar manches Vorstellungsgebilde, das du nur *heute* und mit *deinen* Kräften nicht zu Falle bringen kannst, so daß es *später*, wenn es *andere* zu Falle brachten, auch für dich nicht mehr als *Wahrheit* gelten kann. – –

So kommt es, daß die aufeinanderfolgenden Geschlechter jeweils ihre *eigene* *Wahrheit* wie ein *Kleinod* hüteten, das für das folgende Geschlecht sie sorglichst zu verwahren suchten, während dieses Erbe dann den *Späteren* kaum noch den Wert von Kinderspielzeug zu besitzen schien ...

Und doch blieb bis auf den heutigen Tag die „*Wahrheit*“ gar hoch im Kurs, auch wenn die Frage oftmals nahe lag: – *was denn zur Zeit als Wahrheit gelten solle?! –*

Wenn *hier* von der „*Wahrheit*“ nun gesprochen werden soll, so wollen wir *bewußt beiseite* lassen, was alles in der Zeiten Lauf als „*Wahrheit*“ galt!

In *solchem* Sinne nur sei von der *Wahrheit* hier die Rede, wie denn ein jegliches Geschlecht noch *außer* seiner zeitlich engbegrenzten *Meinung* eine *Wahrheit* kannte, die *nicht* durch *Spätere* entwertet werden konnte.

Dass du bis heute deinen *Gott* in dir noch nicht *gefunden* hast und dem *Lebendigen* in seinem *Licht* vereinigst bist, mag dir Beweis genug sein dafür, daß du noch *in eines anderen* Gewalt stehst, der dein *Gott nicht* ist und *nicht* du selbst ...

In furchtbarer Bindung bist du gebunden, und nur in hartem Kampfe wirst du dieser Bindung ledig werden können!

— —

Zuvor aber gilt es, zu erkennen: – *wer der ist*, mit dem du zu kämpfen hast?!

Der dich in *unsichtbaren Banden* hält, ist selber *unsichtbar*, und gerne läßt er sich von dir – der du ihn *fühlen* kannst, auch wenn du niemals ihn ergründest – als „Gott“ verehren und sich Opfer bringen ...

Er ist fürwahr *kein* „selbstgeschaffener Götze“ und seine Macht erhält er *nicht* aus deinem Glauben!

Er ist auch nicht, wie alte Glaubenslehren wollen, Gottes „Feind“ und Gegenspieler, denn er *weiß nichts von Gott*, und aller Gottesglaube ist ihm menschliche Torheit.

Sieht er den Menschen nach *Gott* verlangen, so ist *er selbst allein* sich als ein „Gott“ gewiß und setzt *sich selbst* als den Verlangten, – erkennt er aber, daß der Mensch in Wahrheit einen Weg zu suchen unternimmt, auf dem er *seinen Fesseln sich entwinden könnte*, so wird er des Menschen fürchterlicher Feind und sucht sein Erdenleben zu vernichten ...

Ο Δρόμος προς τον Θεό οδηγεί από την καθημερινή ζωή σε μια νέα καθημερινότητα, μέσα στην οποία ούτε οι πιο σκοτεινές στιγμές δεν μπορούν πια να κλονίσουν τη βέβαιη γνώση του ανθρώπου για τον Θεό και για το άφθαρτο φως.

Συστήματα, ασκητισμός και απόδραση από τον κόσμο δεν είναι ωφέλιμα σε αυτόν τον Δρόμο. Ο άνθρωπος της γης, αυτή η δυσαρμονική ένωση ζώου και πνεύματος, αιωρείται μέσα στο απέραντο πεδίο έντασης που επικρατεί μεταξύ της βασιλείας του άρχοντα του σκότους και της βασιλείας του Θεού, και οι τελευταίες πραγματικότητες κατά τη διάρκεια της περιορισμένης μας παρούσας ύπαρξης γίνονται αντιληπτές μόνο ως δευτερεύουσες ενέργειες. Η προσωπική θέληση του κάθε ανθρώπου καθορίζει τον Δρόμο του. Ο Δρόμος οδηγεί προς τα πάνω μόνο με τη βοήθεια της βασιλείας του Θεού, η οποία για να είναι αποτελεσματική θα πρέπει κανείς να τη δεχτεί πρόθυμα και ανεπιφύλακτα, χωρίς λοξοκοιτάγματα σε υλικές επιτυχίες και υλικούς στόχους.

Ο πεζοπόρος που χαρακτηρίζεται από έναν ειλικρινή σκοπό και από απαραπλήρη αντοχή θα μπορέσει ήδη από εδώ ή από την άλλη πλευρά να εισέλθει σε αυτόν τον φωτεινό Δρόμο: στην προσωπική του ολοκλήρωση μέσα στον Θεό, τον αιώνιο και ζωντανό.

Dr. O. Lienert